

A photograph of a man and a woman in formal attire sitting at a table in a restaurant. The man is wearing a black tuxedo with a white shirt and a black bow tie. The woman is wearing a light-colored, possibly gold or champagne, dress with a ruffled neckline and large, ornate earrings. They are both smiling and looking towards the camera. The background is a dimly lit restaurant with warm lighting and a table with glasses and a drink.

SVĚT ŠPIČATÝCH BOT A LUXUSNÍCH HODINEK ANEB
SLADKÝ ŽIVOT PRAŽSKÝCH KOMUNÁLNÍCH POLITIKŮ

MOCNÁ PRAŽ

Relaxace po tvrdé práci aneb sladký život pražského radního v praxi. „Ken“ Milan Richter a jeho bývalá přítelkyně Miss World Táňa Kuchařová.

Stále větší koncentrace moci v rukou pražských radních a zastupitelů zrodila **KOMUNÁLNÍ ŠLECHTU** s reálným vlivem na každodenní život statisíců Čechů nesrovnatelně větším, než má Parlament a vláda. Ruku v ruce s mocí jde i životní styl, který je stejný jako styl podřadných pražských podvodníků – od neznalostí základního slušného chování přes nevkusné značkové oblečení, prominentní SPZ až po čistě účelové aliance k prosazení osobních zájmů. Naposledy se před týdnem kvůli postu předsedy ODS spojil primátor Pavel Bém se starostou Prahy 5 Milanem Jančíkem, o němž ještě před třemi lety prohlašoval, že určitě nepatří do „nové“ ODS.

TEXT ADÉLA KNAPOVÁ FOTO ISIFA.COM

Za mlhou hustou tak, že by se dala krájet, a přece všem bezostyšně na očích roste a bují nová společenská vrstva. Občas skrze silové pole pražské party do médií proniknou záblesky luxusních hodinek primátora Béma, obleky pražských Kenů (podle umělohmotného partnera panenky Barbie) Davida Vodrážky a Milana Richtra, špičatých bot a lodí starosty Jančíka či silných aut, pro která má slabost většina pražských zastupitelů a radních magistrátu.

Někteří pražští radní a zastupitelé utrácejí za znaky své moci (hodinky, doplňky, oblečení, auta, dovolené apod.) vysoké částky (respektive vybírají si pozornosti v naturáliích) a liší se od sebe pouze modely hodinek a rozdílnými střihy obleků. A pak také sférou své moci a stylem jejího prosazování.

Někdo se ke svému kontroverznímu a silovému jednání hrdě hlásí, jako například starosta Jančík nebo magistrátní radní Langmajer. Jiní, jako třeba primátor Bém či radní Richter, naopak mlží a skrý-

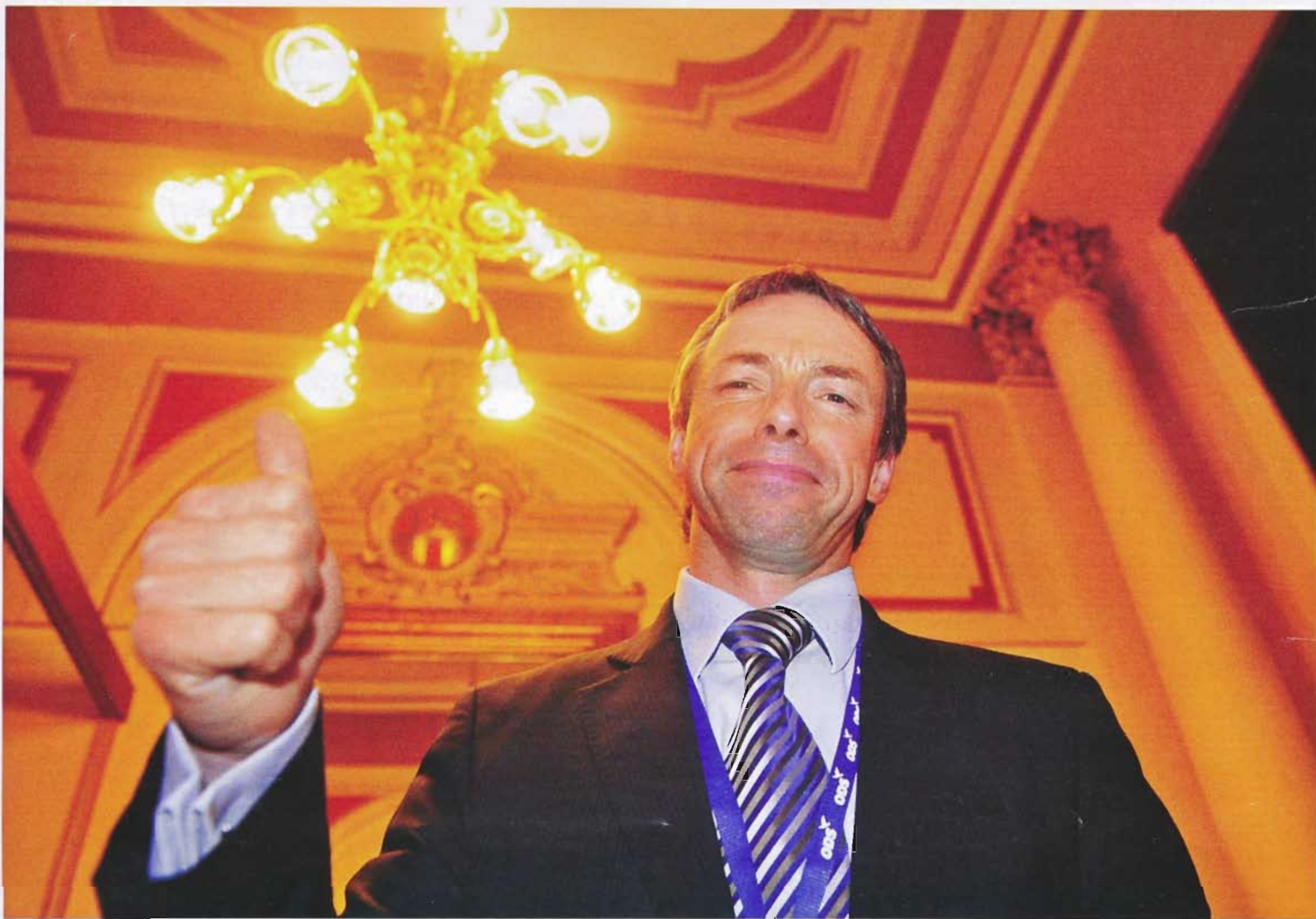
vají se za maskou obětavých lidumilů. Prahu a oblasti vlivu však mají spolu s dalšími svými kolegy pevně rozděleny a neochvějně vládnou nesmlouvavou rukou.

ZE ŽIVOTA HMYZU I

„Kdo chce dělat změny rychle a efektivně, musí jít za svým tvrdě. To znamená nadělat si nepřátele a stát se ‚kontroverzním politikem‘. Ano, jsem ‚kontroverzní‘ a jsem takový rád. Unylost a styl ‚hlavně nikoho nenaštvat‘ – to mě nikdy nebylo,“ oznámil svým Pražanům první den letošních prázdnin starosta Prahy 5 Milan Jančík ve svém veřejném prohlášení „Jsem kontroverzní politik a jsem za to rád“.

Na parkovišti Navy centra v pražském Radotíně se parkuje přímo vedle vystavených lodí. Logicky – jsou příliš velké na to, aby byly uvnitř velké haly, v níž je prodejna. Starosta Jančík se stal jednatelem firmy v roce 2009, aby pomohl synovi, jenž ji vede od roku 2007. Navy centrum je jedna ze

SKÁ PARTA

Vítězství Pavla Béma v boji o křeslo šefa pražské ODS bylo vykoupeno koalicí s politikem, jemuž ještě před pár lety nemohl přijít na jméno – Milanem Jančíkem

sedmi společností, které Jančíkovi oficiálně patří. Dohledávat však jeho skutečný vliv v desítkách firem vlastněných třetími osobami je pustým mrháním časem. Jméno Jančík působí jako zámek na ústa.

Prodavačka Navy centra je však sdílná. „Jé, tak vy jdete od pana Jančíka? Tak to se určitě dohodnete s panem ředitelem na nějaké slevě. Když jste známá pana majitele,“ šveholí.

nemůžu nikde sehnat — stýká se už jen s vybranými lidmi. Jeho čas je velmi drahý. „To víte, starosta,“ obdivně nakonec vzdychne a její mohutné poprsí se zavlní, zatímco ona významně pohlédne vzhůru, do výšin, v nichž Milan Jančík dlí.

Když se mi podaří stanout ve vile Porthheimka na pár minut Jančíkovi tváří v tvář, jsem i já zasažena jeho osobností. Oběžní nuž ve směšných špičatých bo-

Popíšu, kolikrát jsem kam volala, psala, nechávala na sebe kontakt, že i v pondělí na veřejné setkání s občany – kam pan starosta nedorazil – jsem se vydala. Marně. Oba kroutime hlavou – nepochopitelné, podle svého mluvčího je pan starosta vstřícný a otevřený.

„Nebavilo mě nikdy a nebaví mě ani nyní tato tvrzení (médií odhalované kauzy, policejní šetření apod., pozn. red.) stále uvá-

manýr, necítím se tak a nikdy jsem nebyl!!! Mimochodem, zpravidla tyto informace šíří osoby, které žárlí na můj úspěch a na úspěchy mého týmu,“ odpovídá nakonec starosta Jančík na mé dotazy.

„Nenapadlo Vás někdy, že byste ve jménu čisté image ukončil své podnikatelské aktivity, jejichž původ a ekonomická úspěšnost jsou mnohdy tím, co Vám veřejnost i opozice vyčítají jako zneužití pravomocí?“

„Mé podnikatelské aktivity v žádném případě nesouvisí s činností městské části nebo hl. m. Prahy.“

„Prý je podle Vás lepší být ‚capo di tutti capi‘ než neschopný moula?“

„Myslím, že mám ještě hodně práce před sebou, abych se stal ‚capo di tutti capi‘.“

POLITICKÁ NARKOMANIE

Psychologie výše popsanou situaci, kdy jedinci silně podlehnou nově nabyté moci a opájí se jí, dobře zná.

Psychiatr a psychoanalytik A. Bjelkin přímo hovoří o „poli-

STAROSTA PRAHY 5 MILAN JANČÍK: „NEJSEM IKONA ZBOHATLICKÝCH MANÝR A NIKDY JSEM NEBYL!“

Když jí vysvětlím, že známá pana starosty zrovna nejsem, nevzdává to – loď si koneckonců člověk nekupuje každý den. Vypráví, jak pan starosta má lodě rád, samozřejmě jich pár vlastní, a i když se kvůli ostatním povinnostem obchodu nemůže dovolovat, je poznat, že má vliv. Navy centrum získalo úplně jiný zvuk a ani peníze nejsou k zahození.

Stejně mile kláboší asistentka na Praze 5, když mi vysvětluje, proč pana starostu už tři týdny

tách s vychováním veksláka do mě nepatrně vrazí břichem. Jeho výrazný hlas, bodré vtípky a velkopanské způsoby mě zbavily všech ambicí získat od něj v daný okamžik odpovědi. Mluví i beze slov tím, jak automaticky uráží a ponižuje své zaměstnankyně, které se blaženě usmívají a příkyvuji mu.

„Nechápu, jak to, že se vám nepodařilo spojit s panem starostou. Kdybyste zavolala hned mně, vyřešil bych to,“ mile mě vítá jeho tiskový mluvčí Radovan Myslík.

dět na pravou míru, protože je to otravné a mám své práce dost,“ čtu slova starosty Jančíka, zatímco pár kilometrů ode mě právě finišuje další triumfální jízda tohoto muže. Díky svérázné politice, silnému vlivu a strachu, kterým udržuje „své záležitosti“ v chodu, se stává muž, jenž v roce 2006 zdiskreditoval pražskou ODS mimo jiné i nákupem černých duší, místopředsedou pražské ODS a Pavel Bém mu nyní vděčí za post předsedy.

„Nejsem ikona zbohatlických

tické narkomanii“. Při jakékoliv činnosti, a to zvláště významné, se v lidském organismu produkuje hormon, který působí podobně jako narkotika a dodává člověku pozitivní emoce. Politická činnost je spojena „jak s velkými výdaji energie, tak i s obrovským uspokojením pocitu potřeby moci, sebe-realizace, statusu a odpovídajícím emocionálním stavem, způsobujícím odpovídající biochemické procesy“. Politik si postupem času zvykne na takovouto biochemickou stimulaci, „je na politické jehle“.

A tak „pro získání uspokojení potřebuje stále více moci, úcty, stále grandióznější politické projekty. Tento proces doprovází obdobná proměna osobnosti, jakou kreslí klinické diagnózy u lidí závislých na drogách: nekritičnost k probíhajícímu dění, přeceňování vlastních idejí, podezřívavost a podobně.“

„Bém a Richter? A co ti ostatní? Víte, kolik jich je? Na všechny si zdaleka nevzpomenu. Ale třeba Dvořák z Prahy 1, Hrdlička z desítky, Langmajer nebo Klega z magistrátu nebo třeba Coller z Uhřetěvsi a Jančík z pětky. A nesmím zapomenout na šéfa správy majetku města Ďuricu, našeho rockera, a jeho nerozlučného kamaráda Tomana z odboru městského investora,“ vyjmenovává poradce jednoho z radních pod příslibem anonymity.

„Kdo má co do činění s realitami, stavbami, územním plánem a strategickým rozvojem města, ten sedí na kohoutku s penězi a drží opratě. Právě tihle hoši odstartovali trend dolce vita. Kam jdou na jídlo oni, jdou ostatní. Co si koupí oni, chtějí i další. Trumfují se,“ dodává poradce a vypráví tklivý příběh „svého“ zastupitele, který je jiný než ostatní. Dělá

FOTO ČTK / MICHAL KRUMPHANZL

Starosta Prahy 5 Milan Jančík: na jachty nemá čas, tak je aspoň prodává.

svou práci pro lidi, pro ideály. Koneckonců i on, jeho poradce, raději pracuje v této nevýdělečné sféře, než aby vydělával statisíce ve své vlastní firmě.

Když příběh skončí a já zamáčku slzu, obleče si přes košili Hugo Boss svetr Polo Ralph Lauren, přehodí plášť Bugatti, zablyská hodinkami Breitling, propiskou Montblanc mi na vizitku napíše svůj soukromý mobil a zamává mi klíčky od audiny.

ZE ŽIVOTA HMYZU II

Pan Langmajer (který jen tak mimochodem patří mezi vysokoškolské rychlostudenty stejně jako Vodrážka, Jančík, Hrdlička ...) na rozdíl od většiny svých kolegů na magistrátu nezatlouká. On se chlapsky ke svému životnímu stylu hlásí a vstřícně se s novináři schází.

Hned v předpokojí jeho sekretářky sledují, jak funguje pevná síť vazeb a rozhodování. Zatímco má pan radní za dveřmi jednání, vchází muž v křiklavém svetru, špičatých botách a s gargantuovskými hodinkami, jehož přepá-

lená pleť by odradila od návštěvy solária i kulturistu.

„Kdepak máme našeho krasavce?“ hlaholí ode dveří, a když slyší, že má jednání, rozráží dveře do pracovny jako doma. Smích, bodré výkřiky a slova jako ujednání, platí, ty bejku, apod.

Když pak za pár minut radní osíří, jsem zvoláním povolána k přijetí. Mohutný muž sedí bez saka v pohovce, musím se k němu ohnout a představit se mu. Že má boty do špičky a hodinky, co metají blesky, je samozřejmostí.

Odpovídá bez zaváhání, bez obav. Proč taky. Na skandály je, jak říká, holt už zvyklý. Ano, má velkou moc, to je jasné, když rozhoduje o strategickém rozvoji města i o územním plánu. „Pro mě byl post magistrátního radního cílovou metou. Vždycky jsem tady chtěl být. Ale to víte, životní styl mi to změnilo. Nemám čas na rodinu, na kamarády ...“

„Ale zase jste získal mnohem více známých a nových kamarádů.“

„To ano, ale je to únavné. Ta moc, kterou mám, s sebou nese

i negativa, o nichž nikdo nechce mluvit. Výhrůžky, vydírání a tak.“

„Tak proč to děláte?“

„Protože mě to baví. Užívám si to. Vždyť měním podobu Prahy. Myslíte si, že někdo z vlády nebo ze skleníku (tak nazývají Parlament, pozn. red.) má takový vliv na každodenní život lidí?“

„Do vysoké politiky tedy nemíříte?“

„Tam chodí jen ti, kteří tady neuspěli. Jen neschopní jdou do Parlamentu. Tam nemůžou ani desetinu toho co my tady.“

A zamýšlel se někdy nad tím, zda je správné, jaký život vede? Že se chová jako novodobá šlechta?

„Za tu námahu si to zasloužíme. Vždyť je to logické! Když znám například všechny developery osobně a oni mě potřebují, tak není nic špatného na tom, když potřebuji něco já, že jim zavolám. Udělala byste to taky. Navíc, já nemám žádné drahé záliby. Snad jen auta.“

PADOUCH NEBO HRDINA ...

Svou sbírku aut však radní Langmajer prodal poté, co přišel o řidičský průkaz, když před dvěma lety zabil při nehodě ženu.

„Úplně mi krvácelo srdce, když jsem je prodával kamarádům,“ líčí radní Langmajer.

„Musel jste je prodat? Vždyť vám za pár měsíců nebo za rok řidičák zase vrátí.“

„Ale za tu dobu už budou v prodeji úplně nové modely.“

„A nenapadlo vás, že byste po té tragédii odstoupil z politické funkce?“

„Ta nehoda měla katastrofální průběh pro všechny zúčastněné a já ... já prostě věřil, že nemůžu být odsouzený. Byla to prostě nešťastná událost a pak najednou, když se případ znovu otevřel, objevily se různé tlaky od lidí, kteří s tím neměli nic společného.“ →

FOTO ČTK/PETR ERET

Radnı́ Langmajer zavinil havı́rii, pı́i které zemřela žena. Zaplatil odškodné, prodal auta ... a asi si koupı́ nová.

„Jaké tlaky?“

„Že pokud neudělám to, co chtějí, tak uvidím, jaké ponesu následky v souvislosti s tou nehodou. Ale já se vydírat nenechám. Já ne. Samozřejmě, byl jsem vystrašený. Ale hlavně jsem se snažil, aby se následky nehody tak nějak lidsky zmı́rnily. A pak panı́ soudkyně prostě řekne, že jsem se vyplatil z viny!“

Radnı́ Langmajer zaplatil rodině zabitě ženy postupně celkem čtyři milı́ony korun.

„A v tom je fı́r celé vı́ci. Kdyř jsem ty peníze vyplácel, tak jsem ještě nebyl ani obviněný. Pı́ed řádným soudem jsem nestál. A pak mi tu mou dobrotu pı́išili ... Podı́vejte s tou nehodou. Řı́zení bylo mým konı́čkem, dokud jsem mohl jezdit – a jezdil jsem často. Nechali jsme udělat poçı́tačový model situace a kamarád závodnı́k mi řı́kal, že můj rozhodovací prostor se dal počı́tat na milisekundy. Já se musel v řádech milisekund rozhodnout mezi dvı́ma nehodami. Neměl jsem šanci nic udělat. Ani pilot formule 1 by nemohl udělat nic jiného. Jediný problém byl prostě ve váze těch dvou aut. Terénnı́

auto je mnohem tı́žší a vı́tší než Volkswagen Polo.“

Státnı́ zástupkyně požadovala nepodmı́něný trest odnětı́ svobody, protože radnı́ jel nepřiměřeně rychle, za jı́zdy telefonoval a neposkytl okamžitou pomoc poté, co se svı́m terénnı́m autem narazil do auta stojıcı́ho v odstavném pruhu. Ženu zabil, její desetiletá dcera pı́eřila.

„Takže odstoupit z funkce vás

částı́, zvyšuje geometrickou řadou.“

„To, kam jdete, to je Four Seasons? Tam, co bydlela Madonna?“

„Ne, to je magistrát. Naše radnice.“

„Vážně? Paráda.“

Turisté fotı́ jako o řivot. Kromě pı́r míst na placených stáncı́ch, kde se nepatřı́čně vyskytují dvı́ staré řkodovky a volkswagen, zde parkují v podstatě jen audi, BMW,

desu a odjel – pı́eparkovat za roh. Jako by byla ostuda mıt auto se značkou 0001 a bıt na magistrátu jako doma.

ZE řIVOTA HMYZU III

Primátor Pavel Bém a radnı́ Milan Richter si naopak zakládají na povı́sti lidumilů a vzhledem k luxusním doplńkům a garderobě paradoxně i mužů z lidu. Slušné chování a umı́rněné vystupování

PŘED MAGISTRÁTEM PARKUJÍ AUDI, BMW, MERCEDESY, TERÉNNÍ VOLVA A PORSCHE, JEDNO MASERATI, DVA JAGUARY.

třeba z morálnı́ch důvodů nenapadlo ani na okamžik?“

„Ne. A vı́te co, já to nevzdám, dokud s tou kauzou neskončım možná až ve řtrasburku.“

Dnes radnı́ho vozı́ řı́dič, ale už se tı́ší, až mu vrátı́ řı́dičský průkaz a bude si moct koupit zase nějaké hezké BMW. Luxusní auta k radnı́m prostě patří. Stejně jako prominentní SPZ, jejichř výskyt se s pı́iblíženım k Magistrátu hlavního města Prahy, potařmo jednotlivým úřadům městských

mercedesy, terénnı́ volva a porsche, jedno maserati, dva jaguary, jeden Ford GT ... a ano, samozřejmě černé superby. A vı́ce než 70 % těchto aut včetně sluřebních superbů má prominentní čı́sla.

Podobně to vypadalo v Karlových Varech, kdyř tam natáčeli Bonda, jen na fotografa, který si auta se značkami fotil, nebyli řı́diči tak agresivní jako pı́ed magistrátem. Jeden hned zavolal svému řéřovi, ten vybı́hl z radnice, křepce naskočil do stı́brného merce-

je skutečně mírně odlišují od magistrátnı́ch a zastupitelských ranařů. V jednání a vyuřıtı́ moci a vřhod jsou pak ale stejní.

„Jak vnı́máte označení některých současných prařských radnı́ch a zastupitelů coby novodobé řlechtı́?“

„Vı́te, jaký je skutečný obsah slova ‚řlechta‘? Pravděpodobně nikoliv. (řlechta – část lidské společnosti se zvláštnı́mi vřsadami dle vřkladového slovníku, pozn. red.) Radnı́ či zastupitelé dnes ne-

jsou žádnou šlechtou ani z hlediska výhod, výsad, životního stylu či morálky. A to v tom dobrém i špatném slova smyslu. Mají zákonem vymezené kompetence, mzdu, nemohou dostat ani méně, ani více, radní mají navíc služební automobil Suberb či Octavia a sekretářku. V případě primátora pak sekretářky tři, které se střídají v přibližně dvanáctihodinovém režimu denně, často včetně víkendů. Nedostávají žádné stravenky, nemají žádné sociální výhody jako například zaměstnanci Dopravního podniku či stovek jiných organizací ...“ odpovídá primátor Pavel Bém a není možné si nevzpomenout na některé poradce zastupitelů, s nimiž jsem hovořila. I oni a jejich šéfové se téměř zdarma obětují službě lidu – když o tom hovoří.

„A proč myslíte, že jste se stal ikonou zbohatlických manýr života pražských komunálních politiků?“

„Zbohatlické manýry ...‘ Co to je, proboha? To, že mám hodinky, to snad ne? Hodinková pseudoaféra byla velmi trapným a hloupým pokusem poškodit mě před volebním kongresem ODS. Nepotrpím si na žádný přepych. Ani bych si ho nemohl dovolit. Jezdím normál-

Dva přístupy k bohatství, jeden svět – fanfarón Jančík a distinguovaný Richter

ním autem, bydlím v normálním domě v nájemním vztahu, v žádné ‚prvorepublikové vile‘, jak často píší novináři, oblékám se normálně, nenosím špičaté boty z krokodýlí kůže, ... v létě spím nejradši ve stanu ...“

„To jste se tedy měla pana Béma zeptat před pár týdny přímo na naší oslavě, když si bral domů ty prezenty,“ reaguje na primátora slova jeden z pražských developerů a za okny kavárny, kde si povídáme, se na nás upřeně dívá Mistr Gott.

Praha totiž již několik týdnů zažívá invazi Karla Gotta a Taťany Kuchařové na plakátech propagujících módní salón Richter. Firma sice patří otci radního Milana Richtra, ale pan radní rád přiznává, že tuto rodinnou firmu jednou převezme a že jí i nyní pomáhá, jak jen to jde.

Ještě před pár měsíci znalo krejčovský salón Richter jen pár starousedlíků z Vinohrad a ti, kteří pravidelně stáli v koloně aut sunoucích se Vinohradskou třídou. Malý, ničím nezajímavý krámk

FOTO ČTK/TOMÁŠ ZEZULKA

s unylou výlohou. Jaká to změna, když parkuji na rohu Pařížské třídy a Maiselovy ulice před prosklenou výkladní skříní.

„Pan Gott a slečna Kuchařová to fotili zdarma,“ informuje mě zaměstnankyně salónu Richter. A co ty citylighty v řádech desítek miliónů? Ty poskytl největší městský provozovatel těchto ploch JCDecaux, o jehož smlouvách, pro město Prahu nevýhodných, se již několik let debatuje, také zdarma? (Vedení firmy na dotaz ohledně kampaně salónu Richter do uzávěrky neodpovědělo.) Paní se potutelně usmívá a zapíná mi na zádech večerní šaty šilných barev a děsivého střihu.

„To syn majitele, on je tady v Praze radní,“ pokyvuje hlavou. Když mi z nevkusných šatů zase pomáhá ven, upozorňuje mě, že právě v těchto šatech budu letos na plese za hvězdu:

„Oblékáme totiž i moderátory zpráv na Nově. A viděla jste Miss s Táňou Kuchařovou? Tak tam jsme měli šaty taky. To víte, pan radní.“ Zasněně obrátí oči v sloup jako Jančíkova poddaná. A já začínám věřit, že někde mají trünní sál a podle rozvrhu si pánové půjčují i žezlo. ✎